

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (trečioji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. gegužės 12 d.*

„Komisijos narys — OLAF tyrimas — Tariamasis Komisijos pirmininko žodinis sprendimas dėl suinteresuotojo asmens atleidimo iš pareigų — Ieškinys dėl panaikinimo — Akto, dėl kurio gali būti pareikštas ieškinys, nebuvimas — Nepriimtinumai — Ieškinys dėl žalos atlyginimo“

Byloje T-562/12

John Dalli, gyvenantis St Julians (Malta), atstovaujamas advokatų L. Levi, A.-M. Alamanou ir S. Rodrigues,

ieškovas,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą B. Smulders, J. Baquero Cruz ir J.-P. Keppenne,

atsakovę,

dėl, pirma, prašymo panaikinti žodinį sprendimą atleisti ieškovą iš Komisijos nario pareigų, kurį 2012 m. spalio 16 d. tariamai priėmė Komisijos pirmininkas, ir, antra, dėl prašymo atlyginti žalą, kurią ieškovas tariamai patyrė dėl šio sprendimo,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Jaeger, teisėjai S. Papasavvas, N.J. Forwood (pranešėjas), I. Labucka ir E. Bieliūnas,

kancleris E. Coulon,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. liepos 8 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

- 1 2010 m. vasario 9 d. Europos Vadovų Tarybos sprendimu 2010/80/ES dėl Europos Komisijos paskyrimo (OL L 38, p. 7) ieškovas John Dalli nuo 2010 m. vasario 10 d. iki 2014 m. spalio 31 d. buvo paskirtas Europos Komisijos nariu. Europos Komisijos Pirmininkas José Manuel Durão Barroso (toliau – Pirmininkas J. M. Barroso) paskyrė jam sveikatos ir vartotojų apsaugos portfelį.
- 2 2012 m. gegužės 21 d. Komisija gavo bendrovės *Swedish Match* skundą (toliau – skundas), kuriame buvo pateikti sunkūs kaltinimai dėl ieškovo elgesio. Skundo pareiškėjos teigimu, Maltos verslininkas Silvio Zammit pasinaudojo savo ryšiais su ieškovu, kad pamėgintų gauti finansinę naudą iš jos ir bendrovės *European Smokeless Tobacco Council* (ESTOC) mainais už savo įsikišimą siekiant paveikti galimą būsimą teisės akto dėl tabako produktų pasiūlymą, konkrečiai – Europos Sąjungos draudimą pardavinėti produktą, kuris vadinamas snusu.
- 3 2012 m. gegužės 25 d. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) pradėjo tyrimą dėl minėto skundo pagal 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų (OL L 136, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 91) 3 ir 4 straipsnius.
- 4 2012 m. liepos 11 d. rašte OLAF pranešė ieškovui, kad jis laikytinas asmeniu, dėl kurio pagal skundą pradėtas tyrimas dėl mėginimo įtraukti du ūkio subjektus sumokėti kyšius už tai, kad Komisija patvirtintų jiems naudingą priemonę. Ieškovui nebuvo leista susipažinti su skundu.
- 5 2012 m. liepos 16 d. ieškovas buvo pirmą kartą apklaustas OLAF.
- 6 Pirmininkas J. M. Barroso susitiko su ieškovu 2012 m. liepos 25 d. Per šį susitikimą ieškovas neigė skunde jam pateiktus kaltinimus.
- 7 2012 m. liepos 27 d. rašte ieškovas patvirtino Pirmininkui J. M. Barroso, kad nežinojo apie jokiais skundą pateikusių subjektų ir „asmens iš Maltos“ derybas ir kad jis niekaip nesusijęs su šia byla.
- 8 2012 m. rugsėjo 17 d. ieškovas buvo antrą kartą apklaustas OLAF.
- 9 2012 m. spalio 5 d. ar panašiu metu OLAF generalinis direktorius pranešė Komisijos generalinei sekretorei Catherine Day, kad jai rengiamasi išsiųsti galutinę skundo tyrimo ataskaitą (toliau – OLAF ataskaita).
- 10 Remdamasis šia informacija, Pirmininkas J. M. Barroso 2012 m. spalio 11 d. telefonu susisiekė su ieškovo kabinetu, kad susitartų dėl susitikimo su ieškovu; susitikimas buvo paskirtas 2012 m. spalio 16 d.
- 11 2012 m. spalio 15 d. OLAF ataskaita buvo nusiųsta C. Day nurodant, kad ji skirta J. M. Barroso. Prie šios ataskaitos buvo pridėtas OLAF generalinio direktoriaus pasirašytas raštas (toliau – lydraštis), kuriame buvo apibendrintos svarbiausios tyrimo išvados ir Pirmininkas J. M. Barroso informuotas, kad apie šias išvadas jam pranešta atsižvelgiant į galimybę imtis priemonių pagal Komisijos narių elgesio kodeksą [C(2011) 2904].
- 12 Lydraštyje konkrečiai nurodyta:

„2012 m. gegužės 25 d., remdamasi Europos Komisijos pateikta informacija, OLAF pradėjo tyrimą dėl kaltinimų kyšio reikalavimu iš ūkio subjektų, kad būtų panaikintas europinis snuso draudimas.

<...>

Komisijos narys J. Dalli buvo keletą kartų neoficialiai ir konfidencialiai susitikęs su tabako pramonės atstovais, apie tai nežinant ir nedalyvaujant kompetentingoms tarnyboms. Visus šiuos susitikimus surengė Maltos verslininkas, su institucijomis nesusijęs Silvio Zammit, kuris yra artimas Komisijos nario J. Dalli draugas.

<...>

Nors nebuvo įtikinamų įrodymų, kad Komisijos narys John Dalli būtų tiesiogiai dalyvavęs kaip kyšio reikalavimo kurstytojas ar sumanytojas, kai kurie vienareikšmiai ir sutampantys įrodymai, surinkti atliekant tyrimą, rodo, kad jis tikrai žinojo apie Silvio Zammit veiksmus ir tai, kad šis asmuo naudojo jo vardą ir pareigomis, kad gautų finansinę naudą.

Be to, kiekvieną kartą, kai Komisijos narys J. Dalli būdavo apklausiamas OLAF siekiant išsiaiškinti jo poziciją dėl faktinių aplinkybių, kurios yra tyrimo dalykas, arba raštu kreipdavosi į OLAF, jis mėgindavo kuo labiau sumažinti savo kontaktų su S. Zammit dažnumą ir apimtį ir nuslėpti jų turinį, susijusį su nagrinėjama byla.

Be to, Komisijos narys J. Dalli niekada nesiėmė jokių veiksmų, kad užkirstų kelią faktinėms aplinkybėms, atsiribotų nuo jų arba praneštų apie padėtį, apie kurią žinojo.

Remiantis per OLAF tyrimą atskleistomis faktinėmis aplinkybėmis, galima daryti išvadą, kad pakenkta Europos Komisijos įvaizdžiui ir geram vardui tabako gamintojų ir galbūt viešosios nuomonės požiūriu.

Taigi Komisijos nario J. Dalli elgesį būtų galima laikyti šiurkščiu jo pareigos paisyti orumo ir įsipareigojimų, susijusių su jo pareigomis, pažeidimu.

<...>“

- 13 2012 m. spalio 16 d. popietę ieškovas susitiko su Pirmininku J.M. Barroso jo kabinete. Vėliau prie jų prisijungė Pirmininko J.M. Barroso kabineto vadovas Johannes Laitenberger ir Komisijos Teisės tarnybos generalinis direktorius Luis Romero Requena. Šalys nesutaria dėl faktinių aplinkybių, susijusių su šio susitikimo aplinkybėmis, eiga ir baigtimi (toliau – 2012 m. spalio 16 d. susitikimas), o kadangi šios faktinės aplinkybės yra šio ginčo esmė, Bendrasis Teismas nustatys jas toliau šiame sprendime.
- 14 Vėliau tą pačią dieną Pirmininkas J.M. Barroso telefonu susisieko su Maltos Ministru Pirmininku Lawrence Gonzi norėdamas jam pranešti, kad ieškovas atsistatydino iš Komisijos nario pareigų, ir paprašė apsvarstyti, kuo būtų galima jį pakeisti. Pirmininkas J.M. Barroso taip pat raštu kreipėsi į Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos Pirmininkus norėdamas jiems pranešti, kad ieškovas „nedelsdamas pareiškė apie savo atsistatydinimą“.
- 15 Dar vėliau tą pačią dieną, apie 17 val., Komisija paskelbė pranešimą spaudai, kuriame pranešė apie ieškovo „skubų“ atsistatydinimą.
- 16 Tą pačią dieną ieškovas pats paskelbė pranešimą spaudai per privačią organizaciją.
- 17 2012 m. spalio 16 d. Maltos parlamento plenarinėje sesijoje L. Gonzi padarė tokį pareiškimą:

„Šią popietę su manimi telefonu susisieko Europos Komisijos Pirmininkas José Manuel Barroso ir pranešė, kad jis netrukus patenkins John Dalli atsistatydinimą iš Komisijos nario pareigų.

Pirmininkas J. M. Barroso man paaiškino, kad John Dalli šį sprendimą priėmė atsižvelgdamas į OLAF tyrimo dėl trečiųjų asmenų veiksmų ataskaitą.

<...>

Truputį vėliau man paskambino John Dalli ir pareiškė, kad nesutinka su visais jam pareikštais kaltinimais. Tačiau jis nusprendė atsistatydinti iš Komisijos nario pareigų, kad galėtų geriau apginti save ir instituciją, kurios dalis jis iki šiol buvo.

Dar vėliau, apie 17 val., Komisijos pirmininko biuras paskelbė pranešimą spaudai, jį pateikiau kolegijai susipažinti.

<...>“

18 2012 m. spalio 16 d. vakare ieškovo maltiečių kalba duotame interviu radijui, kuris buvo įrašytas ir išverstas į anglų kalbą ieškovo pasamdyto prisiekusiojo teisinių tekstų vertėjo, nuskambėjo tokios frazės:

„Laidos vedėjas: „Pareiškėte apie savo atsistatydinimą. Pirmiausia noriu paklausti, kodėl atsistatydinate?“

Ieškovas: „Dėl priežasties, apie kurią man buvo pranešta žodžiu. Iš tiesų iki šio momento neturiu jokios rašytinės informacijos. <...> Iš tikrųjų šį vakarą ėmiau kalbėtis su žmonėmis, su savo advokatais, kad būtų pradėtos būtinos procedūros siekiant įrodyti, kad šios [OLAF ataskaitos] išvados yra visiškai neteisingos. Šiandien paskelbsiu pranešimą spaudai, kuriame taip pat patvirtinsiu, kad ir toliau dirbsiu, kad mano bendražygių ir mano paties pastangos persvarstyti tabako direktyvą, siūlant griežtesnes taisykles dėl rūkymo, būtų tęsiamos toliau, kaip numatyta. Kitą pirmadienį pradėsime procesą. Tikiuosi, kad jis bus tęsiamas.“

<...>

Laidos vedėjas: „Taigi kodėl jūs atsistatydinate, John? Kodėl manėte, kad jums būtina atsistatydinti, nes <...>?“

Ieškovas: „Norėčiau pasakyti tą patį, ką jau esu sakęs šiek tiek anksčiau, per kitą televizijos programą. Suprantate, nepasiliksiu ten, kur esu nepageidaujamas, ir šį dalyką vertinu labai atsakingai. Šį darbą pradėjau nuo šiandien ir noriu būti visiškai laisvas, kad galėčiau paneigti šiuos kaltinimus.“

Laidos vedėjas: „Ką tik pasakėte, kad nepasiliekate ten, kur esate nepageidaujamas. Ar gerai suprantu, kad Pirmininkas J. M. Barroso privertė jus atsistatydinti?“

Ieškovas: „Norėjau pasakyti, kad nenoriu pasilikti ten, kur esu nepageidaujamas, ir tiek.“

Laidos vedėjas: „Bet ar J. M. Barroso privertė jus atsistatydinti?“

(neįmanoma išgirsti, nes du asmenys kalba vienu metu)

Ieškovas: „Artimiausiu laiku kai kas paaiškės.“

Laidos vedėjas: „Ar jus privertė atsistatydinti, ar tai buvo jūsų paties sprendimas?“

Ieškovas: „Artimiausiu laiku kai kas paaiškės.“

Laidos vedėjas: „Kokių pokyčių dėl viso to galima tikėtis?“

Ieškovas: „Pokyčių, dėl kurių dabar tariusi su savo advokatais, taigi visais atvejais savo sprendimus derinsiu su jais.“

<...>“

- 19 Po 2012 m. spalio 16 d. susitikimo L. Romero Requena 2012 m. spalio 18 d. surašė „vidaus raštą“, kuriame užprotokolavo minėtą susitikimą. Šiame rašte buvo nurodyta, kad ieškovas „<...> kategoriškai neigdamas jam pateiktus kaltinimus, nurodė, kad, norėdamas apginti savo gerą vardą, jis nedelsdamas atsistatydina iš Europos Komisijos nario pareigų“.
- 20 Tą pačią dieną ieškovas gavo iš Komisijos pasirašyti dokumentus, kad būtų galima pradėti jo tarnybos „nutraukimo“ procesą ir išmokėti jam pereinamojo laikotarpio išmoką. Šiuo klausimu jis nurodo, kad atsisakė daryti ką nors, kas galėtų leisti suprasti, kad jis atsistatydino iš savo, kaip Komisijos nario, pareigų, ir visų pirma užpildyti dokumentus, pagal kuriuos jis galėtų gauti išmokas ir susigrąžinti repatriacijos išlaidas. Komisijos tarnybos iš savo banko sąskaitos du kartus pervedė pereinamojo laikotarpio išmoką, o ieškovas 2012 m. gruodžio 28 d. parašė Komisijai, kad niekada nepasirašė jokio panašaus prašymo, ir grąžino sumokėtas sumas į Komisijos banko sąskaitą.
- 21 2012 m. spalio 21 d. ieškovas, siekdamas informuoti Pirmininką J. M. Barroso, parašė jam, jog nelaiko savo atsistatydinimo galiojančiu ir mano, kad iš jo buvo atimta teisė tinkamai gintis ir kad OLAF generalinis direktorius pažeidė jo teisę į nekaltumo prezumpciją.
- 22 2012 m. spalio 22 d. ieškovas raštu kreipėsi į Europos Parlamento narius, nurodydamas, kad kategoriškai neigia žinojimą apie kokias nors derybas ar susitikimus, kurie galėjo vykti tarp atitinkamo Maltos verslininko ir snuso gamintojų, ir kad OLAF jam nenurodė, kokiais įrodymais grindė savo spėjimus.
- 23 2012 m. spalio 23 d. Pirmininkas J. M. Barroso atsakė ieškovui, visų pirma pabrėždamas, kad įvairūs jam mesti kaltinimai, susiję su neteisėtu ar netinkamu elgesiu, yra „nesuvokiami“ ir kad ieškovas, kaip buvęs Komisijos narys, turėjo elgtis „garbingai pagal SESV 245 straipsnį“.
- 24 2012 m. spalio 30 d. Pirmininkas J. M. Barroso raštu kreipėsi į Europos Parlamento Pirmininką ir pateikė jam paaiškinimus dėl ieškovo atsistatydinimo per 2012 m. spalio 16 d. susitikimą. Konkrečiai jis pareiškė:

„[J. Dalli] griežtai atmetė OLAF išvadas. Vis dėlto mums diskutuojant jis pripažino, kad anksčiau turėjo neoficialių ryšių su tabako pramonės atstovais, kuriuos palaikant dalyvavo Maltos verslininkas, ir priėjome prie išvados, kad, nepažeidžiant teisinės nekaltumo prezumpcijos dėl [OLAF] išvadų, jam nėra politiškai tikslinga toliau eiti Komisijos nario pareigas, kol jis sieks atkurti savo gerą vardą. Kaip vėliau viešai pareiškiau, J. Dalli visiškai aiškiai Teisės tarnybos generalinio direktoriaus ir mano kabineto vadovo akivaizdoje paskelbė, kad nedelsdamas atsistatydina. Informavau, kad apie šį atsistatydinimą bus viešai paskelbta vėliau šią dieną pranešime spaudai, prieš tai suteikiant jam galimybę apie savo atsistatydinimą pranešti savo šeimai ir bendradarbiams <...>

Šiuo etapu norėčiau pabrėžti, kad OLAF išvadų teisinius padarinius reikia aiškiai skirti nuo jų politinio vertinimo. Kaip jau žinote, OLAF savo ataskaitą nusiuntė Maltos generaliniam prokurorui, o man buvo pranešta, kad generalinis prokuroras perdavė bylą policijai. Dabar jis nurodo, kad pagal Maltos teisę tik Maltos valdžios institucijos yra atsakingos už tolesnį bylos nagrinėjimą. Kalbant apie Komisiją, pasakytina, kad ir toliau visiškai laikysimės nekaltumo prezumpcijos principo, kaip tai darėme nuo pat OLAF tyrimo pradžios. Visų pirma visi Komisijos atstovų pranešimai po J. Dalli atsistatydinimo daugiausia susiję su politiniu ir (arba) instituciniu nagrinėjamų įvykių aspektu ir juose buvo apdairiai susilaikoma net ir nuo netiesioginio šių įvykių ir galimos susijusių asmenų atsakomybės teisinio vertinimo.“

- 25 2012 m. lapkričio 28 d. Taryba bendru sutarimu su Pirmininku J.M. Barroso priėmė Sprendimą 2012/744/ES, kuriuo skiriamas naujas Europos Komisijos narys Tonio Borg (OL L 332, p. 21) iki Komisijos kadencijos pabaigos 2014 m. spalio 31 d.
- 26 2013 m. balandžio 28 d. Maltos laikraštis *MaltaToday* savo interneto svetainėje paskelbė beveik visą OLAF ataskaitos tekstą (trūko tik dviejų lapų), su juo galėjo susipažinti ir ieškovas.
- 27 Ieškovo 2013 m. birželio 30 d. maltiečių kalba duoto radijo interviu vertime yra šitoks jo teiginys: „John Dalli, buvęs už sveikatą atsakingas Komisijos narys“, kuriuo sureaguota į tokį jo pristatymą:

„Pirmiausia norėčiau pažymėti, kad kol kas kaip už sveikatą atsakingas Europos Komisijos narys dar nesu atsistatydinęs. Laikausi pozicijos, kad vis dar esu Komisijos narys. Mano atleidimas buvo neteisėtas, ir iš tiesų esu kreipęsis į Europos Teisingumo Teismą dėl J.M. Barroso sprendimo panaikinimo.“

Procesas

- 28 Ieškovas pareiškė šį ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2012 m. gruodžio 24 d.
- 29 Atsiliepime į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. kovo 20 d., Komisija pareiškė pateiksianti įrodymus pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 46 straipsnio 1 dalies d punktą dėl ieškovo atsistatydinimo faktų ir aplinkybių, ir pasiūlė, kad juos „žodžiu ar raštu patvirtintų kuris nors vienas [2012 m.] spalio 16 d. susitikimo dalyvis arba jie visi“. Kad pateiks įrodymus, ji pakartojė triplike, kurį pateikė Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. rugsėjo 20 d.
- 30 Kadangi iš dalies pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į trečiąją kolegiją, todėl jai perduota ši byla.
- 31 Pagal Procedūros reglamento 14 straipsnio 1 dalį ir trečiosios kolegijos siūlymu Bendrasis Teismas 2014 m. vasario 5 d. posėdyje pagal šio reglamento 51 straipsnį nusprendė perduoti bylą išplėstinei penkių teisėjų kolegijai.
- 32 Kadangi vienas išplėstinės kolegijos teisėjas negalėjo dalyvauti šios bylos posėdyje, pagal Procedūros reglamento 32 straipsnio 3 dalies trečią pastraipą kolegija buvo papildyta. Bendrojo Teismo pirmininkas, paskyręs save, kad atkurtų numatytą teisėjų skaičių, pagal šio reglamento 8 straipsnio trečią pastraipą perėmė kolegijos pirmininko pareigas.
- 33 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (trečioji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį, taikyti proceso organizavimo priemonę pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį, t. y. pateikti ieškovui klausimą raštu ir, gavus šalių pastabas, įpareigoti ieškovą atvykti asmeniškai pagal minėto reglamento 65 straipsnio a punktą, taip pat įpareigoti, kad kai kurios faktinės aplinkybės būtų įrodytos remiantis Pirmininko J.M. Barroso parodymais pagal to paties Procedūros reglamento 65 straipsnio c punktą, 66 straipsnio 1 dalį ir 68 straipsnio 1 ir 2 dalis.
- 34 2014 m. gegužės 27 d. raštais Bendrasis Teismas paprašė šalių per septynias dienas pateikti savo pastabas dėl šių tyrimo priemonių.
- 35 2014 m. birželio 4 d. laiške ieškovas nurodė, kad yra pasirengęs asmeniškai atvykti į Bendrąjį Teismą ir kad jis neprieštaravo tam, kad J.M. Barroso būtų apklaustas kaip liudytojas. Ieškovas taip pat manė, kad būtų naudinga, jeigu Bendrasis Teismas kaip liudytoją apklaustų buvusį jo atstovą spaudai Frédéric Vincent, buvusią jo kabineto vadovę Joanna Darmanin, OLAF generalinį direktorių Giovanni Kessler, Pirmininko J.M. Barroso kabineto vadovą Johannes Laitenberger ir OLAF Priežiūros komiteto pirmininką Johan Denolf.

- 36 2014 m. birželio 4 d. laišku Komisija taip pat nurodė, kad neprieštaruja asmeniniam ieškovo dalyvavimui ir Pirmininko J. M. Barroso, kaip liudytojo, apklausai. Be to, Komisija nurodė, kad galbūt kaip liudytojus taip pat reikėtų apklausti J. Laitenberger ir L. Romero Requena.
- 37 2014 m. birželio 16 d. nutartimi Bendrasis Teismas įpareigojo ieškovą asmeniškai atvykti į 2014 m. liepos 7 d. posėdį.
- 38 Tos pačios dienos nutartimi Bendrasis Teismas nutarė į tą patį 2014 m. liepos 7 d. posėdį kaip liudytojus iškviešti Pirmininką J. M. Barroso, J. Laitenberger, L. Romero Requena, J. Darmanin ir F. Vincent, pirma, dėl „klausimo, ar 2012 m. spalio 16 d. Pirmininko [J. M. Barroso] kabinete vykusiame susitikime ieškovas atsistatydino žodžiu, o jeigu taip, koks buvo šio atsistatydinimo kontekstas ir aplinkybės ir po kokių Pirmininko J. M. Barroso pareiškimų tai įvyko“ ir, antra, dėl „to, kas buvo pasakyta jiems bendraujant asmeniškai su ieškovu iš karto po minėto susitikimo“.
- 39 2014 m. birželio 18 d. laišku ieškovas atsakė į Bendrojo Teismo taikant proceso organizavimo priemones raštu pateiktą klausimą.
- 40 Ieškovas į 2014 m. liepos 7 d. posėdį atvyko asmeniškai ir Bendrasis Teismas apklausė liudytojus Procedūros reglamente nustatytais sąlygomis.
- 41 Per 2014 m. liepos 8 d. posėdį buvo išklaustyti šalių argumentai ir jos atsakė į Bendrojo Teismo klausimus, o posėdžiui pasibaigus buvo užbaigta žodinė proceso dalis ir byla perduota svarstyti.
- 42 Tame posėdyje ieškovas pateikė 2012 m. gruodžio 11 d. OLAF Priežiūros komiteto nuomonę 2/2012, kurią, išklausęs Komisiją, Bendrasis Teismas nusprendė pridėti prie bylos medžiagos. Komisija pateikė Maltos Ministro Pirmininko 2012 m. spalio 16 d. pareiškimą Maltos parlamentui (žr. šio sprendimo 17 punktą). Išklausęs ieškovą, Bendrasis Teismas nusprendė pridėti šį dokumentą prie bylos medžiagos ir atidėjo sprendimą dėl dokumento priimtinumą.
- 43 2014 m. spalio 23 d. raštu ieškovas pateikė Bendrojo Teismo kanceliarijai rašytines pastabas dėl jam pateikto posėdžio protokolo. Bendrasis Teismas atsisakė įtraukti šias pastabas į bylos medžiagą ir 2014 m. lapkričio 13 d. šalims apie tai buvo pranešta Bendrojo Teismo kanceliarijos raštu.

Šalių reikalavimai

- 44 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:
- panaikinti 2012 m. spalio 16 d. „žodinį sprendimą dėl ieškovo nedelsiamo tarnybos nutraukimo, kurį priėmė Pirmininkas [J. M. Barroso]“ (toliau – ginčijamas sprendimas);
 - atlyginti simbolinę 1 EUR neturtinę žalą, o preliminariai – 1 913 396 EUR turtinę žalą;
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 45 Komisija Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti visą ieškinį ar jo dalį kaip nepriimtina ir bet kuriuo atveju kaip nepagrįstą,
 - priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo iš bylos medžiagos išimti dubliko 4 ir 13 priedus

- 46 Ieškoviui dubliko 4 priede pateikus 2013 m. gegužės 7 d. *MaltaToday* interneto portale paskelbtą OLAF Priežiūros komiteto nuomonės, susijusios su šia byla, versiją, o dubliko 13 priede – 2013 m. balandžio 28 d. OLAF ataskaitos versiją, paskelbtą 2013 m. balandžio 28 d. tos pačios žiniasklaidos priemonės interneto portale, Komisija triplike tvirtino, kad abu šie dokumentai buvo „nutekinti“ Maltos spaudai, ir paprašė išimti juos iš bylos medžiagos, nes jie buvo gauti neteisėtai, ir kad ieškovas nenurodė konkrečių aplinkybių, kurios pateisintų jų įtraukimą į bylos medžiagą, ir kad jis neteigė, jog jie yra lemiami sprendimui šioje byloje priimti.
- 47 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nei galimas konfidencialus nagrinėjamų dokumentų pobūdis, nei faktinė aplinkybė, kad šie dokumentai galėjo būti įgyti neteisėtai, netrukdo jų palikti bylos medžiagoje. Iš tiesų, pirma, nėra teisės nuostatos, kuria būtų aiškiai draudžiama atsižvelgti į neteisėtai gautus įrodymus (2008 m. liepos 8 d. Sprendimas *Franchet ir Byk / Komisija*, T-48/05, Rink., EU:T:2008:257, 74 ir 75 punktai ir 2011 m. kovo 24 d. Sprendimas *Dover / Parlamentas*, T-149/09, EU:T:2011:119, 61 punktas). Antra, Teisingumo Teismas neatmetė galimybės, kad net vidaus dokumentai tam tikrais atvejais gali būti teisėtai įtraukti į bylos medžiagą (1985 m. kovo 19 d. Nutartis *Tordeur ir kt.*, 232/84, 8 punktas ir 1986 m. spalio 15 d. Nutartis *LAISA / Taryba*, 31/86, 5 punktas).
- 48 Taigi kai kuriais atvejais ieškovas neprivalo įrodyti teisėtai gavęs savo teiginiams patvirtinti naudojamą konfidencialų dokumentą. Bendrasis Teismas yra pripažinęs, kad, siekiant suderinti saugomus interesus, reikia įvertinti, ar konkrečios aplinkybės, kaip antai lemiamą dokumento pateikimo reikšmė siekiant užtikrinti skundžiamo teisės akto priėmimo procedūros teisėtumo kontrolę (šiuo klausimu žr. 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Dunnett ir kt. / EIB*, T-192/99, Rink., EU:T:2001:72, 33 ir 34 punktus) arba nustatyti piktnaudžiavimą įgaliojimais (šiuo klausimu žr. 1996 m. vasario 29 d. Sprendimo *Lopes / Teisingumo Teismas*, T-280/94, Rink. VT, EU:T:1996:28, 59 punktą), pateisina sprendimą atsisakyti išimti dokumentą iš bylos medžiagos.
- 49 Šioje byloje, pirma, reikia pažymėti, jog neįrodyta, kad ieškovas pats neteisėtai gavo dokumentus, kuriuos reikalaujama išimti iš bylos, nes jis pateikė tą dokumentų versiją, kuri buvo paskelbta Maltos spaudoje.
- 50 Antra, konfidencialus nagrinėjamų dokumentų pobūdis bet kuriuo atveju buvo pažeistas dėl paties jų paskelbimo spaudoje, todėl jų įtraukimas į bylos medžiagą šioje byloje kaip nors kitaip nekenkia konfidencialiam jų pobūdžiui.
- 51 Trečia, šios bylos aplinkybėmis nagrinėjamais dokumentais buvo remiamasi siekiant pagrįsti trečiąjį ir ketvirtąjį ieškinio pagrindus ir, ieškovo teigimu, jie yra būtini siekiant įvertinti, ar Pirmininkas J. M. Barroso galėjo pagrįstai remtis OLAF ataskaita, darant prielaidą, kad ši ataskaita yra neteisėta dėl trūkumų, nurodytų pateikiant minėtus ieškinio pagrindus. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas pažymi, kad ieškovas dublike pateikė naujus teisinius ir faktinius argumentus dėl kaltinimų, kuriuos jam pareiškė *Swedish Match*, dėl ieškovo pateikusi skundą, kuris tapo OLAF ataskaitos dalyku, ir dėl procedūros, kurią OLAF atliko siekdama parengti šią ataskaitą, teisėtumo. Šie argumentai daugiausia grindžiami OLAF ataskaita ir OLAF priežiūros komiteto nuomone, kurias ieškovas laiko naujais įrodymais, atsiradusiais vykstant procesui, nes jie buvo paskelbti Maltos žiniasklaidoje jau po to, kai buvo paduotas ieškinys. Nepriimant išankstinio sprendimo dėl šių argumentų reikšmės vertinant ginčijamo sprendimo teisėtumą, jų pakanka, kad būtų paneigtas Komisijos prieštaravimas, kad ieškovas nenurodė konkrečių aplinkybių, kurios pateisintų nagrinėjamų dokumentų įtraukimą į bylą, ir neteigė, kad jie yra lemiami sprendimui šioje byloje priimti.
- 52 Ketvirta, reikia pažymėti, kad J. M. Barroso kabinetas 2012 m. spalio 16 d. susitikimo, po kurio buvo priimtas ginčijamas sprendimas, datą nustatė, atsižvelgdamas į paskelbtą OLAF ataskaitos pateikimo minėtam pirmininkui datą, ir kad ginčijamas sprendimas, jeigu jo būta, buvo tariamai priimtas kitą dieną po to, kai ataskaita nusiųsta Pirmininkui J. M. Barroso. Taigi tvirtindama, kad ši ataskaita nėra

pasirengimo ginčijamam sprendimui priemonė, pati Komisija savo procesiniuose dokumentuose pripažįsta, jog būtų nepagrįsta teigti, kad „ginčijamas sprendimas neturi nieko bendro su minėta ataskaita“.

- 53 Todėl, atsižvelgiant į nagrinėjamų dokumentų pobūdį, į tai, kad jie jau buvo atskleisti spaudoje, ir į ginčo aplinkybes, reikia atmesti Komisijos prašymą išimti šiuos dokumentus iš bylos medžiagos.

Dėl Komisijos per posėdį pateikto dokumento priimtumo

- 54 Per 2014 m. liepos 7 d. posėdį, kuriame ieškovas dalyvavo asmeniškai, Komisija rėmėsi Maltos Ministro Pirmininko L. Gonzi pareiškimu Maltos parlamentui per 2012 m. spalio 16 d. plenarinę sesiją (žr. šio sprendimo 17 punktą), kuris buvo gautas iš oficialaus viešojo registro ir kurį vėliau Komisija pateikė 2014 m. liepos 8 d. posėdyje, kai buvo teikiami žodiniai argumentai; tuomet šis pareiškimas buvo laikinai pridėtas prie bylos medžiagos. Jis, atrodo, svarbus šiai bylai, nes jame nurodyta informacija, susijusi su ieškovo tarnybos Komisijoje nutraukimu, kuria keitėsi L. Gonzi ir ieškovas 2012 m. spalio 16 d. popietę, t. y. per telefoninį pokalbį, vykusį netrukus po 2012 m. spalio 16 d. susitikimo.
- 55 Vis dėlto per 2014 m. liepos 7 d. posėdį ieškovo advokatai nesutiko, kad Komisija remtųsi minėtu dokumentu, motyvuodami tuo, kad jis neįeina į bylos medžiagą ir kad tai prieštarautų rungimosi principui.
- 56 Šiuo klausimu reikia priminti, kad teisės į gynybą paisymas yra pagrindinis Sąjungos teisės principas. Šis principas yra pažeidžiamas, kai teismas sprendimą grindžia faktinėmis aplinkybėmis ir dokumentais, su kuriais šalys ar viena iš jų negalėjo susipažinti ir dėl kurių pareikšti savo nuomonės (1961 m. kovo 22 d. Sprendimas *Snupat / Vyriausioji valdyba*, 42/59 ir 49/59, Rink., EU:C:1961:5).
- 57 Šalių procesinės lygybės principas, kuris neatsiejamas nuo pačios teisingo bylos nagrinėjimo koncepcijos ir kuriuo siekiama garantuoti proceso šalių lygybę užtikrinant, kad kiekviena proceso šalis galėtų vertinti ir ginčyti bet kokią teismui pateiktą dokumentą, apima pareigą kiekvienai šaliai suteikti protingą galimybę išdėstyti savo poziciją, įskaitant įrodymus, tokiomis aplinkybėmis, dėl kurių ji neatsidurtų aiškiai nepalankesnėje padėtyje nei jos priešininkas (2012 m. lapkričio 6 d. Sprendimas *Otis ir kt.*, C-199/11, EU:C:2012:684, 71 ir 72 punktai).
- 58 Šioje byloje vėlų ginčijamo dokumento pateikimą pateisina ypatingos aplinkybės, kurioms esant Komisija manė, kad būtina juo remtis. Iš tiesų, kadangi nė viena šalis savo procesiniuose dokumentuose nenurodė 2012 m. spalio 16 d. popietę įvykusio ieškovo ir Maltos Ministro Pirmininko telefoninio pokalbio, ieškovas jį pirmą kartą nurodė asmeniškai atvykęs į 2014 m. liepos 7 d. posėdį, paaiškinęs, jog ta proga pareiškė L. Gonzi, kad Pirmininkas J. M. Barroso ką tik jį „atleido“ (anglų k. *terminate*) iš pareigų Komisijoje. Taigi Komisijos atstovai rėmėsi ginčijamu dokumentu, siekdami paneigti ieškovo kaltinimus, susijusius su tiksliai minėto telefoninio pokalbio turiniu, iš kurio matyti, kad L. Gonzi kaip tik pareiškė, jog ieškovas jam pranešė pats priėmęs sprendimą atsistatydinti. Todėl tai, kad buvo atsižvelgta į šį dokumentą, tikrai nepažeidžia rungimosi principo, nes taip kaip tik galima užtikrinti šio principo laikymąsi, suteikiant Komisijai galimybę atsakyti į naują ieškovo kaltinimą, kurį jis pirmą kartą pateikė minėtame posėdyje.
- 59 Be to, 2014 m. liepos 8 d. posėdyje ieškovui ir jo advokatams buvo suteikta galimybė pareikšti savo poziciją dėl minėto dokumento priimtumo, reikšmės ir įrodomosios galios per terminą, kurio negalima laikyti pernelyg trumpu, atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes, visų pirma į oficialų šio dokumento, gauto iš viešojo registro, pobūdį. Šiomis aplinkybėmis ieškovas jau neprieštaravo, kad šis dokumentas būtų pridėtas prie bylos medžiagos. Be to, ieškovas neprašė Bendrojo Teismo nei suteikti jam galimybės raštu pateikti pastabas dėl šio dokumento, nei atidėti posėdžio.

- 60 Atsižvelgiant į šiuos svarstymus reikia pripažinti, kad nagrinėjamas dokumentas šioje byloje yra priimtinas (pagal analogiją žr. 2014 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Guardian Industries ir Guardian Europe / Komisija*, C-580/12 P, Rink., EU:C:2014:2363, 33–35 punktai ir nurodyta teismo praktika).

Dėl prašymo panaikinti

Pirminės pastabos dėl prašymo panaikinti dokumentą dalyko

- 61 Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, jog reikia pripažinti, kad ieškovo pirmojo reikalavimo, kuris visas perteiktas šio sprendimo 44 punkte, tekste, skaitomame atsižvelgiant į jo procesiniuose dokumentuose pateiktus argumentus, nebuvo aiškiai ir vienareikšmiškai nurodytas dokumentas, kurį šioje byloje prašoma panaikinti. Iš tiesų, iš kai kurių procesinių dokumentų ištraukų (būtent iš ieškinio 58–67 ir 129 punktų ir dubliko 3, 17 ir 48 punktų) matyti, kad ieškovas prašė panaikinti tariamą 2012 m. spalio 16 d. sprendimą, kuriuo Pirmininkas J.M. Barroso savo paties sprendimu ir nepagrįstai prisiimdamas Teisingumo Teismui pagal SESV 245 ir 247 straipsnius suteiktus įgaliojimus nedelsdamas pašalino ieškovą iš pareigų. Tačiau iš kitų tų pačių procesinių dokumentų ištrauktų (būtent iš ieškinio 53, 70, 85, 88, 118 ir 119 punktų ir dubliko 54 punkto) matyti, kad ieškovas prašo panaikinti 2012 m. spalio 16 d. Pirmininko J.M. Barroso tariamai žodžiu priimtą sprendimą įgyvendinti savo prerogatyvą pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį reikalauti ieškovo atsistatydinimo.
- 62 Šiuo klausimu reikia priminti, kad SESV 245 ir 247 straipsniuose yra reglamentuotas atvejis, kada Teisingumo Teismas atstatydina Komisijos narį, kai į jį kreipiasi Taryba arba Komisija, o pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį „Komisijos narys atsistatydina, jei to reikalauja [Komisijos] pirmininkas.“
- 63 2014 m. gegužės 22 d. taikydamas proceso organizavimo priemonę (žr. šio sprendimo 33 punktą) Bendrasis Teismas paprašė ieškovo „aiškiai ir vienareikšmiškai“ nurodyti, su kuriuo iš dviejų šio sprendimo 61 punkte hipotetiškai nurodytų aktų yra susijęs jo pirmasis reikalavimas.
- 64 2014 m. birželio 18 d. raštu (žr. šio sprendimo 39 punktą) ieškovas atsakydamas nurodė, kad prašė panaikinti „2012 m. spalio 16 d. žodinį Pirmininko [J. M. Barroso] sprendimą atleisti ieškovą iš Komisijos nario pareigų.“ Jis pridūrė, kad, jo nuomone, šio sprendimo teisinis pagrindas galėtų būti dvejopas, t. y. SESV 245 ir 247 straipsniai arba ESS 17 straipsnio 6 dalis.
- 65 Reikia pripažinti, kad, nepaisant Bendrojo Teismo prašymo, ieškovo atsakymas nepadedą išsiaiškinti šio sprendimo 44 punkte nurodytų jo reikalavimų panaikinti apimties.
- 66 Tačiau reikia pažymėti ir tai, kad ieškovo, kuriam tenka įrodinėjimo pareiga, teiginio, kad Pirmininkas J.M. Barroso pašalino jį iš pareigų, nepagrįstai prisiimdamas Teisingumo Teismo įgaliojimus pagal SESV 245 ir 247 straipsnius, niekaip nepatvirtina bylos medžiaga, surinkti įvairūs parodymai ar paties ieškovo atvykus asmeniškai padarytas pareiškimas, todėl šį teiginį galima iš karto atmesti kaip neturintį faktinio pagrindo, nes ieškovas nepateikė jokių įrodymų ar informacijos, kuri patvirtintų tariamo sprendimo pašalinti jį iš pareigų buvimą.
- 67 Taigi tiek, kiek pirmuoju savo reikalavimu ieškovas prašo panaikinti tariamą 2012 m. spalio 16 d. sprendimą, kuriuo Pirmininkas J.M. Barroso savo iniciatyva ir nepagrįstai prisiimdamas Teisingumo Teismui pagal SESV 245 ir 247 straipsnius suteiktus įgaliojimus nedelsdamas pašalino ieškovą iš pareigų, šį jo reikalavimą reikia atmesti kaip nepriimtina nesant akto, kurį galima ginčyti, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį, nes ieškovas neįrodė, kad toks sprendimas faktiškai buvo priimtas (šiuo klausimu žr. 1992 m. sausio 14 d. Nutarties *ISAE/VP ir Interdata / Komisija*, C-130/91, Rink., EU:C:1992:7, 11 punktą ir 1990 m. liepos 10 d. Sprendimo *Automec / Komisija* (T-64/89, Rink., EU:T:1990:42, 42 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

68 Be to, šio ieškinio dalyku reikia laikyti prašymą panaikinti tariamą Pirmininko J. M. Barroso 2012 m. spalio 16 d. žodžiu priimtą sprendimą įgyvendinti savo prerogatyvą reikalauti, kad ieškovas atsistatydintų iš Komisijos nario pareigų pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį (toliau – ginčijamas aktas).

Dėl faktinių aplinkybių

69 Jeigu ginčo šalys nesutaria dėl faktinių aplinkybių, tuomet reikšmingas faktines aplinkybes turi nustatyti Bendrasis Teismas ir šiuo tikslu ištirti turimus įrodymus.

70 Šioje byloje, net prieš tai išsiaiškinus prašymo panaikinti dalyką, ieškovo pozicija dėl jo reakcijos į J. M. Barroso pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį ieškovui tariamai pateiktą žodinį prašymą atsistatydinti tebėra nevienareikšmė ir nenuosekli. Ieškovas ir prieš pareikšdamas šį ieškinį, ir savo procesiniuose dokumentuose kartais leido suprasti, kad 2012 m. spalio 16 d. J. M. Barroso prašymu tikrai pareiškė apie savo atsistatydinimą (konkrečiai žr. ieškinio 54, 56, 85, 88, 89, 118 ir 136 punktus ir dubliko 3, 4, 11, 12, 14, 15, 17, 51, 63, 69, 80, 85, 91 ir 121 punktus), o kartais – kad jis niekada oficialiai nepareiškė apie atsistatydinimą, nors ir buvo prašomas tai padaryti, ir kad šis atsistatydinimas bet kuriuo atveju niekada neįsigaliojo, todėl jis visada laikė save Komisijos nariu – jei ne praktiškai, tai bent pagal pareigas (taip pat, be kita ko, žr. ieškinio 28, 30, 31, 33, 40, 63, 70–80, 86, 87, 93 ir 129 punktus ir dubliko 10 ir 86 punktus, šio sprendimo 21 punkte nurodytą ieškovo 2012 m. spalio 21 d. laišką Pirmininkui J. M. Barroso, šio sprendimo 20 punkte nurodytą jo 2012 m. gruodžio 28 d. laišką Komisijai, jo 2013 m. gegužės 8 d. rašytinį patvirtinimą, kuris pridėtas prie dubliko kaip 7 priedas, ir šio sprendimo 27 punkte nurodytą jo 2013 m. birželio 30 d. pareiškimą Maltos radijo laidoje).

71 Komisija tvirtina, kad 2012 m. spalio 16 d. susitikime ieškovas savanoriškai nusprendė pareikšti apie savo atsistatydinimą ir kad Pirmininkas J. M. Barroso nereikalavo, jog jis atsistatydintų, kaip tai suprantama pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį.

72 Byloje iš pradžių pateikti įrodymai neleido Bendrajam Teismui priimti sprendimo, pirma, dėl vienos ar kitos ieškovo nurodytos versijos (žr. šio sprendimo 70 punktą) ir, antra, dėl Komisijos palaikomos versijos (žr. šio sprendimo 71 punktą).

73 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas nusprendė imtis šio sprendimo 37 ir 38 punktuose nurodytų tyrimo priemonių.

74 Toliau savo sprendime Bendrasis Teismas konkrečiai remsis, pirma, ieškovo pareiškimu ir atsakymais, Bendrajam Teismui pateiktais asmeniškai atvykus į 2014 m. liepos 7 d. posėdį ir užfiksuotais protokole, ir, antra, pasirašytais protokolais, kuriuose užfiksuoti liudytojų J. M. Barroso, J. Laitenberger, L. Romero Requena, J. Darmanin ir F. Vincent parodymai ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo ir šalių klausimus.

75 Vertinant šių įvairių parodymų įrodomąją galią, buvo atsižvelgta į tai, kad, pirma, J. M. Barroso tariamai yra ginčijamo akto autorius ir, antra, kiti liudytojai yra Komisijos pareigūnai ar darbuotojai, taigi jie yra daugiau ar mažiau tiesiogiai pavaldūs Komisijos Pirmininkui, ir į tai, kad du iš jų – J. Laitenberger ir L. Romero Requena – asmeniškai dalyvavo rengiantis 2012 m. spalio 16 d. susitikimui ir imantis tolesnių veiksmų po šio susitikimo.

76 Vis dėlto liudytojai davė Procedūros reglamento 68 straipsnio 5 dalies pirmoje pastraipoje numatytą priesaiką ir patvirtino savo parodymus Procedūros reglamento 71 straipsnyje nustatyta tvarka, ir tuo metu jų dėmesys buvo konkrečiai atkreiptas į nacionalinės teisės aktuose numatytą baudžiamąją atsakomybę už melagingus parodymus.

- 77 Be to, vien tai, kad keturi liudytojai pagal hierarchiją buvo pavaldūs Pirmininkui J. M. Barroso, nėra pakankama priežastis abejoti jų parodymų patikimumu, atsižvelgiant į jiems pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatus (žr. konkrečiai 11, 12, 19, 21a ir 22 straipsnius) ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas tenkančias teises ir pareigas, ir į jų asmeninio suinteresuotumo byla nebuvimą.
- 78 Bet kuriuo atveju parodymų patikimumą ir įtikinamumą rodo bendras jų sąsajumas. Apskritai, daugumą esminių parodymų aspektų patvirtina kita objektyvi bylos medžiagos informacija, kuri nurodoma toliau šiame sprendime.
- 79 Tačiau įvairiomis aplinkybėmis, visų pirma ieškovui asmeniškai atvykus į 2014 m. liepos 7 d. posėdį, padarytų jo pareiškimų įrodomąją galią silpnina jo paeiliui dėstomų įvykių versijų nevienareikšmiškumas ir net prieštaravimas. Be to, kai kuriuos ieškovo pareiškimus tam tikrais esminiais jų aspektais gali paneigti ar jiems prieštarauti ne tik sutampantys Bendrojo Teismo apklaustų liudytojų parodymai, bet ir kita objektyvi bylos informacija, kuri taip pat yra nurodyta toliau šiame sprendime.
- 80 Taigi pirmiausia Bendrasis Teismas nustatys šios bylos faktines aplinkybes, remdamasis turimais penkių liudytojų parodymais, o tais atvejais, kai šalys sutaria dėl faktinių aplinkybių, – ieškovo pareiškimais asmeniškai atvykus į Bendrąjį Teismą. Kartu Bendrasis Teismas vertins tam tikrų prieštaravimų ieškovo teiginių įtikinamumą. Vėliau Bendrasis Teismas patikrins, kiek šitaip nustatytas faktines aplinkybes gali patvirtinti kiti bylos medžiagoje esantys įrodymai.
- 81 Šiuo atžvilgiu 2012 m. spalio 16 d. susitikimo aplinkybes, eigą, baigtį ir iš karto po jo sekusius įvykius galima laikyti įrodytais.
- 82 Pirmiausia, kalbant apie pasirengimą minėtam susitikimui, pasakytina, kad Pirmininkas J. M. Barroso, pradėjęs OLAF tyrimą, keletą kartų tarėsi su savo artimiausiais bendradarbiais dėl įvairių politinių galimybių, kurias jis turėtų, jeigu ieškovas „nebūtų visiškai išteisintas“. Atsižvelgdami į politiniu požiūriu atskaitos tašku laikytą precedentą, kai 1999 m. po „E. Cresson bylos“ kolektyviai atsistatydino visa Jacques Santer pirmininkaujama Komisija, suinteresuotieji asmenys numatė tris galimybes ir pirmenybės tvarka jas išdėstė taip: a) ieškovas gali nedelsdamas pateikti išsamius ir pakankamus paaiškinimus, atsakydamas į OLAF išvadą, ir taip Pirmininkas J. M. Barroso galėtų viešai atkurti savo pasitikėjimą juo; b) jei ieškovas to nepadarytų, tuomet jis atsistatydina savo iniciatyva, kad apgintų savo vardą ir apsaugotų Komisiją; c) jeigu ieškovas atsisakytų tai padaryti, tuomet jis atsistatydina Pirmininko J. M. Barroso reikalavimu pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį. Suinteresuotųjų asmenų nuomone, trečioji galimybė ieškovui buvo pati nepalankiausia, nes tai reikštų, kad J. M. Barroso viešai pareiškų nepasitikėjimą juo, tad šia galimybe turėjo būti pasinaudota tik kraštutiniu atveju.
- 83 Suinteresuotieji asmenys taip pat pripažino, kad, sužinojus apie OLAF ataskaitą, klausimą reikėjo išspręsti greitai ir galutinai, kad Komisijai nebūtų smarkiai politiškai pakenkta. Liudytojas J. Laitenberger, nurodydamas įvairius nesėkmingus dviejų pastarųjų dešimtmečių precedentus, paaiškino, kad „pasklidus informacijai apie šį atvejį, būtina nedelsiant į tai reaguoti; prarasto laiko neįmanoma susigrąžinti, ir tokiais atvejais nėra laiko atidėti sprendimų“. Be to, liudytojas L. Romero Requena nurodė, kad Komisija turi tam tikros „liūdnos ir blogos“ patirties, susijusios su OLAF tyrimais, kai Komisija pernelyg lėtai reaguodavo ir nukentėdavo dėl informacijos nutekėjimo į spaudą.
- 84 Likus keletui dienų iki OLAF ataskaitos išsiuntimo, Pirmininkui J. M. Barroso ir jo artimiausiems bendradarbiams buvo neoficialiai pranešta, kad ieškovo padėtis „nėra gera“, nors daugiau informacijos jiems nebuvo pateikta.
- 85 2012 m. spalio 11 d. Pirmininko J. M. Barroso kabinetas, kuriam buvo pranešta apie tai, kad netrukus bus pateikta OLAF ataskaita, susisieko su ieškovo kabinetu, kad susitartų dėl susitikimo datos, ji buvo nustatyta 2012 m. spalio 16 d. 13.30 val. J. Darmanin pranešė apie tai ieškovui ir jis paklausė jos, ar ji

žino šio susitikimo tikslą. Ji ieškovui atsakė neigiamai ir paklausė, ar norėtų, kad ji tai išsiaiškintų. Ieškovas pasakė, kad to nebūtina daryti. Tuomet ji parengė jam dokumentus, susijusius su įvairiais einamaisiais projektais, kurie galėjo būti aptarti per susitikimą.

- 86 Kalbant apie 2012 m. spalio 16 d. susitikimo darbotvarkę, ieškovas tvirtina, kad jis buvo užklyptas „visiškai netikėtai“. Vis dėlto Bendrasis Teismas mano, kad ieškovas turėjo bent įtarti, kad susitikimas yra susijęs su OLAF tyrimu dėl jo, nors jam ir nebuvo pranešta apie šio tyrimo pabaigą ir tai, kad OLAF ataskaita buvo pateikta Pirmininkui J. M. Barroso.
- 87 Pirma, ieškovas buvo apklaustas OLAF du kartus – 2012 m. liepos 16 d. ir rugsėjo 17 d. (žr. šio sprendimo 5 ir 8 punktus); iš OLAF ataskaitos matyti, kad per šias apklausas jam buvo užduodami labai detalūs klausimai dėl lydraštyje nurodytų faktinių aplinkybių, visų pirma, susijusių su neoficialiais susitikimais Maltoje, apie kuriuos nebuvo pranešta Komisijai ir kuriuose ieškovas dalyvavo kartu su tabako pramonės atstovais, ir kai kuriuos iš jų ieškovas pripažino įvykus, taip pat dėl ieškovo santykių su S. Zammit (kuris buvo šių susitikimų tarpininkas) ir tyrimo apimamu laikotarpiu, ir, kiek tai susiję su jo dalyku, – vykstant tyrimui.
- 88 Antra, ieškovas pirmą kartą su Pirmininku J. M. Barroso dėl OLAF ataskaitos susitiko dar 2012 m. liepos 25 d., ir abu jie bendrais bruožais aptarė skundo keliamą problemą. Per tą susitikimą Pirmininkas J. M. Barroso ieškovą informavo apie šios bylos svarbą, o ieškovas savo ruožtu kategoriškai neigė bet kokią savo dalyvavimą, teigdamas, kad ketina imtis teisinių veiksmų prieš susijusius asmenis, tačiau jis nesukonkretino šio savo ketinimo arba bent jau Komisija apie tai nebuvo informuota.
- 89 Trečia, Pirmininkas J. M. Barroso, kuris buvo apklaustas kaip liudytojas, paaiškino, kad per dvišalius susitikimus su Komisijos nariais jis paprastai pateikia jiems susitikimo darbotvarkę, jeigu tai yra įprasta Komisijos veikla, tačiau šiuo atveju jis norėjo asmeniškai su ieškovu aptarti klausimą politiniu požiūriu, todėl jokia darbotvarkė nebuvo paminėta. Pirmininko J. M. Barroso teigimu, ieškovas iš to, kad nebuvo nieko pasakyta apie susitikimo turinį, neabejotinai turėjo spręsti, kad susitikimas bus susijęs su labai konfidencialia ir svarbia tema, ir kad tai galėjo būti tik dėl ieškovo atliekamas OLAF tyrimas. Be to, ši prielaida gali paaiškinti, kodėl ieškovas nesiekė išsiaiškinti nagrinėjamo susitikimo darbotvarkės, nors jo kabineto vadovė ir siūlė tai padaryti (žr. šio sprendimo 85 punktą).
- 90 Ketvirta, tai, kad ieškovo kabinetui nebuvo pateikta aiški susitikimo darbotvarkė, galima logiškai paaiškinti teisėtu Pirmininko J. M. Barroso siekiu kuo ilgiau išlaikyti tyrimą ir OLAF ataskaitą paslapyje. Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad J. Darmanin ir F. Vincent parodymai atsakant į Bendrojo Teismo klausimą patvirtino, kad, iki ieškovui pačiam apie tai pranešant po 2012 m. spalio 16 d. susitikimo, jie nieko nežinojo apie minėtą tyrimą ar su juo susijusius faktus.
- 91 2012 m. spalio 15 d. Pirmininko J. M. Barroso kabinetas gavo OLAF ataskaitą; ją perskaitė keturi asmenys, t. y. J. M. Barroso, J. Laitenberger, C. Day ir L. Romero Requena.
- 92 Tuomet C. Day konfidencialiai parengė du pranešimus spaudai, kuriuos vėliau perskaitė J. Laitenberger ir L. Romero Requena. Viename iš jų buvo numatyta, kad ieškovas atsistatydins pats, o kitame – kad ieškovas atsistatydins Pirmininko M. Barroso reikalavimu pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį. Šie du projektai buvo perduoti Komisijos atstovo spaudai tarnybai prieš pat 2012 m. spalio 16 d. susitikimą.
- 93 Tačiau nebuvo parengta jokie pranešimo spaudai projekto, kuris būtų skirtas tam atvejui, jeigu ieškovas galėtų pateikti išsamius ir pakankamus paaiškinimus dėl OLAF ataskaitos. Pirmininkas J. M. Barroso, J. Laitenberger ir L. Romero Requena, apklausiami kaip liudytojai, paaiškino, kad to nebuvo įmanoma padaryti nežinant šių galimų paaiškinimų esmės. Be to, tokiu atveju tikriausiai nebūtų buvę būtina skelbti pranešimo spaudai, bent jau ne tuo metu.

- 94 Be to, nebuvo parengta jokie sprendimo pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį ar ieškovo atsistatydinimo rašto projekto. Tačiau buvo numatyta, kad Pirmininkas J. M. Barroso, susitikęs su ieškovu, telefonu pasikalbės su Maltos Ministru Pirmininku.
- 95 Prieš 2012 m. spalio 16 d. susitikimą Pirmininkas J. M. Barroso paprašė J. Laitenberger ir L. Romero Requena būti pasirengusius susipažinti su šio susitikimo išvadomis ir spręsti dėl tolesnių priemonių.
- 96 Susitikimas prasidėjo 13 val. 45 min. ir iš viso truko maždaug 1,5 val.
- 97 Pirmiausia pirmininkas J. M. Barroso parodė ieškovui OLAF ataskaitą. Ieškovas paprašė leisti ją perskaityti, tačiau Pirmininkas M. Barroso neleido jam to padaryti motyvuodamas tuo, kad ši ataskaita yra konfidenciali. Tačiau J. M. Barroso kelis kartus perskaitė ieškovui lydraštį ir paklausė, ką ieškovas apie tai mano.
- 98 Aktyviai gindamas savo nekaltumą dėl kaltinimų, susijusių su kyšininkavimu ir S. Zammit tariamai duotais nurodymais, ieškovas neneigė nei to, kad Maltoje dalyvavo neoficialiuose susitikimuose su tabako pramonės atstovais, kurie buvo surengti tarpininkaujant S. Zamit, apie tai nepranešęs Komisijai ir savo kabinetui, nei savo asmeninių draugiškų santykių su S. Zammit. Ieškovas pripažino, kad šiuo atžvilgiu elgėsi neapgalvotai ir kad jam nederėjo palaikyti tokių ryšių.
- 99 Pirmininkas J. M. Barroso, atsižvelgdamas į tokius paaiškinimus, kuriuos laikė „mažai įtikinamais“ ir kartu „keistais“, laikėsi nuomonės, kad dėl politinių aplinkybių „neįsivaizduojama“, kad ieškovas galėtų toliau eiti pareigas. Šiomis aplinkybėmis Pirmininkas J. M. Barroso, apklausiamas kaip liudytojas, patikslino, kad tuo etapu prarado bet koki politinį ir asmeninį pasitikėjimą ieškovu. Pirmininkas J. M. Barroso taip pat nurodė, kad turi apsaugoti Komisijos, kaip institucijos, vientisumą. Jis nurodė ieškovui, kad šiomis aplinkybėmis būtų geriau ir garbingiau, jeigu jis savo iniciatyva priimtų sprendimą atsistatydinti, kad galėtų apginti savo garbę. Tačiau Pirmininkas J. M. Barroso pridūrė, kad, jeigu ieškovas to nepadarytų, pagal Lisabonos sutartį pirmininkas yra įgaliotas priversti ieškovą atsistatydinti, pareikalaudamas to oficialiai.
- 100 Abu diskutavo beveik valandą: ieškovas toliau neigė savo kaltę ir reikalavo leisti susipažinti su OLAF ataskaita, tačiau Pirmininkas J. M. Barroso atsakė, kad neturi teisės jam pateikti šios ataskaitos. Ieškovas taip pat ilgai įtikinėjo Pirmininką J. M. Barroso, kokia sunki ši padėtis būtų ieškovui ir jo šeimai ir kad jam reikia daugiau laiko, bent 24 valandų, kad jis šiais klausimais galėtų pasitarti su advokatu, tačiau Pirmininkas J. M. Barroso atsisakė jam suteikti tiek laiko ir buvo pasirengęs duoti jam pusvalandį.
- 101 Pasibaigus šiai diskusijai, ieškovas pareiškė Pirmininkui J. M. Barroso, kad nusprendė atsistatydinti. Pirmininkas J. M. Barroso, duodamas parodymus, pabrėžė, kad ieškovas tai pareiškė esamuoju („aš atsistatydinu“), o ne būsimuoju laiku („aš atsistatydinsiu“).
- 102 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas negali patikėti ieškovo teiginiu, kad, susidūręs su tokiau „puolimu“, jis tiesiog pasakė Pirmininkui J. M. Barroso: „atrodo, man reikėtų pasitraukti“, arba „kad jis pasitrauktų“, taip leisdamas suprasti, jog tuo etapu jis dar neatsistatydina.
- 103 Tokių laiką vilkinančių pareiškimų poveikis iš tiesų būtų buvęs nesuderinamas su trimis vieninteliais galimais 2012 m. spalio 16 d. susitikimo rezultatais, kuriuos buvo numatęs Pirmininkas J. M. Barroso (žr. šio sprendimo 82 punktą), nes visų jų atveju būtų reikėję veikti greitai ir priimti sprendimą (žr. šio sprendimo 83 punktą), todėl galima pagrįstai atmesti tai, kad jie būtų tenkinę Pirmininką J. M. Barroso.

104 Apskritai, nesant reikalo tirti priežasčių, dėl kurių ieškovas manė, kad šiuo klausimu reikia kreiptis į Bendrąjį Teismą, reikia pažymėti, kad suinteresuotasis asmuo Teisingumo Teismui toliau tvirtino:

„Atėjau iš sistemos, ilgus metus – daugiau kaip 15 metų – buvau Maltos ministrų kabineto ministras; atėjau iš sistemos, kurioje, jeigu ministras pirmininkas net ir pačia paprasčiausia SMS žinute pasako tau išeiti, tu išeini. Turiu omenyje, kad tai yra sistema, ir negalima sakyti: „ne, aš kreipsiuosi į teismą“; noriu pasakyti, kad aš esu pratęs prie tokios sistemos. Taigi tuo metu mano padėtis buvo tokia.“

105 Be to, atsakydamas į Bendrojo Teismo klausimą, ieškovas sušuko: „Kaip politikas gali likti ten, kur yra nepageidaujamas?“

106 Šie neapgalvoti paaiškinimai, atrodo, sunkiai suderinami su ieškovo palaikoma versija, kad jis tiesiog pareiškė apie būsimą atsistatydinimą ar tiesiog galimybę atsistatydinti ateityje.

107 Maždaug 15.00 val. Pirmininkas J. M. Barroso pasikvietė J. Laitenberger ir L. Romero Requena į savo kabinetą susipažinti su susitikimo išvadomis ir spręsti dėl tolesnių priemonių, pirmiausia, paskelbti pranešimą spaudai apie ieškovo atsistatydinimą ir pasirūpinti jo kabineto darbuotojais.

108 Šiame sprendime iš antrosios 2012 m. spalio 16 d. susitikimo dalies, remiantis liudytojų parodymais, galima spręsti, kad:

— Pirmininkas J. M. Barroso ieškovo akivaizdoje paaiškino J. Laitenberger ir L. Romero Requena, kad ieškovas nusprendė atsistatydinti, tačiau nesutinka su OLAF kaltinimais;

— ieškovas toliau aktyviai gynė savo nekaltumą, prieštaravo elgesiui su juo, netgi tvirtino, kad yra „linčiuojamas“, ir reikalavo suteikti jam daugiau laiko iki viešo pareiškimo apie atsistatydinimą; šiuo atžvilgiu atsakydamas į ieškovo advokatų klausimą, L. Romero Requena patikslino, kad, aktyviai gindamas savo nekaltumą, ieškovas pripažino, kad jo atsistatydinimas yra politiškai neišvengiamas;

— Pirmininkas J. M. Barroso laikėsi nuomonės, kad negalėjo atidėti šio klausimo sprendimo ir kad ieškovo atsistatydinimas yra politinis ir institucinis sprendimas, ir kad apie jį reikia pranešti Maltos valdžios institucijoms ir kitų institucijų pirmininkams, o vėliau, po pietų, paskelbti pranešimą spaudai;

— kadangi ieškovas primygtinai reikalavo suteikti jam daugiau laiko iki viešo paskelbimo apie atsistatydinimą, Pirmininkas J. M. Barroso siekė išsiaiškinti, ar ieškovas patvirtina savo atsistatydinimą, ar mano, kad toliau gali eiti Komisijos nario pareigas; ieškovas atsakė neigiamai ir patvirtino savo atsistatydinimą, nors ir toliau reikalavo suteikti jam daugiau laiko;

— Pirmininkas J. M. Barroso padarė išvadą, kad klausimas iš naujo nenagrinėtinas; jis būtų norėjęs suteikti ieškovui daugiau laiko, tačiau negalėjo to padaryti ir manė, kad ieškovas jau pareiškė apie savo atsistatydinimą;

— Pirmininkas J. M. Barroso perskaitė ieškovui pranešimo spaudai apie ieškovo atsistatydinimą projektą dalyvaujant dviem liudytojams; ieškovas nepareiškė prieštaravimų; vis dėlto Pirmininkas J. M. Barroso savo ranka papildomai prirašė: „J. Dalli kategoriškai atmeta šias išvadas“;

— susitikimui baigiantis, pokalbis nukrypo į praktinius ieškovo atsistatydinimo aspektus ir tolesnius veiksmus; ieškovas paprašė informacijos apie procedūrą, pagal kurią jį pakeis kitas Komisijos narys, ir apie savo kabineto darbuotojų administracinę padėtį ir gavo šią informaciją.

109 Per šią antrąją 2012 m. spalio 16 d. susitikimo dalį ieškovas paklausė, ar turi parašyti atsistatydinimo pareiškimą. Pirmininkas J. M. Barroso atsakė jam, kad to nereikia, tačiau jeigu ieškovas pageidauja, jis gali tai padaryti, ir abu sutarė paprašyti L. Romero Requena parengti rašto, kuriame būtų nurodytos

ieškovo atsistatydinimo priežastys, projektą. Pirmininkas J. M. Barroso patikslino, kad taip jis tiesiog norėjo suteikti ieškovui galimybę pateikti savo gynybos argumentus, kurių nebuvo galima skelbti Komisijos pranešime spaudoje.

110 Šiuo atžvilgiu ir dėl panašių priežasčių, kaip nurodyta šio sprendimo 103–106 punktuose, vertindamas šio sprendimo 101 punkte esantį teiginį, Bendrasis Teismas mano, kad ieškovu sunku patikėti, kai jis savo pareiškime Bendrajam Teismui teigia, kad J. Laitenberger ir L. Romero Requena akivaizdoje pareiškė, kad „pasitrauktų“ arba kad „ketina pasitraukti“, tačiau tik jeigu jo atsistatydinimas bus įformintas raštu. Atsakydamas į ieškovo advokatų klausimą, liudytojas L. Romero Requena taip pat nurodė, jog niekada nemanė, kad atsistatydinimo raštas yra būtinas ieškovo atsistatydinimo formalumas. Šis raštas tiesiog turėjo leisti ieškovui viešai raštu išdėstyti savo atsistatydinimo priežastis. Be to, per apklausą liudytojas J. Laitenberger faktinių aplinkybių išdėstymą užbaigė teiginiu, jog, atsižvelgiant į Pirmininko J. M. Barroso ir ieškovo pokalbį jo akivaizdoje, jam buvo aišku, kad ieškovas nusprendė atsistatydinti savo iniciatyva ir nebuvo priverstas to padaryti, o ieškovo atsistatydinimo raštas tik patvirtintų jau priimtą ir įsigaliojusį sprendimą.

111 Susitikimas baigėsi ir ieškovas apie 15 val. 30 min. išėjo iš Pirmininko J. M. Barroso kabineto.

112 Tuomet J. M. Barroso telefonu pasikalbėjo su Maltos Ministru Pirmininku S. Gonzi ir su juo susitarė pradėti ieškovo pakeitimo kitu asmeniu procesą.

113 Maždaug 15 val. 45 min. ieškovas grįžo į savo biurą ir paprašė savo sekretorės sušaukti kabineto susirinkimą. J. Darmanin paklausus apie susirinkimo priežastį, ieškovas, kiek J. Darmanin pamena, atsakė taip:

„Turime problemą, turime didelę problemą, turiu paskambinti žmonai ir jai apie tai pranešti. Turiu išeiti [maltiečių k. *irrid nitlaq*], man reikia pasižiūrėti, patikrinti [maltiečių k. *irrid nara*] savo išmokų klausimą. Kokios mano teisės? Ar turiu teisę į pensiją?“

114 Tuomet ieškovas telefonu susisiekė su savo sutuoktine ir J. Darmanin išėjo iš kabineto.

115 Ieškovas taip pat paskambino Maltos Ministrui Pirmininkui, į kurio skambutį jis anksčiau neatsakė. Ieškovo teigimu, šis telefoninis pokalbis truko minutę ir S. Gonzi tiesiog jam pareiškė: „Klausykite, man skambino J. M. Barroso ir pasakė, kad jau nesate Komisijos narys ir kad turime surasti kitą.“ Be to, atsakydamas į klausimą, kuris jam buvo užduotas asmeniškai dalyvaujant posėdyje, ieškovas pažymėjo, jog paaiškino S. Gonzi, kad Pirmininkas J. M. Barroso „nutraukė“ jo, kaip Komisijos nario, įgaliojimus. Tačiau šį teiginį, perteiktą būtent taip, paneigia S. Gonzi pareiškimas Maltos parlamente tos pačios dienos vakare (žr. šio sprendimo 17 punktą).

116 Tarp 16 val. ir 16 val. 15 min. ieškovo kabineto darbuotojai buvo sukviesti į posėdžių salę. Ieškovas pranešė jiems, kad buvo susitikęs su Pirmininku J. M. Barroso, šis jį informavo apie OLAF išvadas dėl tam tikrų ryšių, kuriuos jis palaikė su tabako pramonės atstovais. Jis konkrečiai pareiškė, kad 17 val. Pirmininkas J. M. Barroso ketina pranešti apie jo pasitraukimą iš Komisijos ir kad dabar jis paliks Komisiją, sugrįš į Maltą ir gins savo poziciją.

117 Apklausama kaip liudytoja, J. Darmanin patvirtino ir kartojo, kad, nors ji neprisimena tikslių ieškovo žodžių, pasakytų per susitikimą su savo kabineto darbuotojais, jai buvo aišku, kad nuo 17 val. ieškovas jau nebebus Komisijos narys. Atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, ji pridūrė, jog negali prisiekti ir patvirtinti, kad ieškovas pasakė „atsistatydinau“, tačiau ji neprisiminė, kad jis būtų sakęs ką nors priešingo.

118 Tarp 16 val. 20 min. ir 16 val. 45 min. L. Romero Requena nuvyko į ieškovo kabinetą įteikti jam atsistatydinimo rašto projekto, kurį jis buvo ką tik parengęs kartu su savo padėjėju. Ieškovas savo kabinete buvo su kitu jam nepažįstamu asmeniu. Ieškovas nepasirašė šio projekto, tačiau pasakė, kad „tuo pasirūpins“. Tuomet L. Romero Requena išėjo iš kabineto.

119 Nagrinėjamas rašto projektas (ieškinio A.12 priedas) suformuluotas, kaip nurodyta toliau, kai kas jame išbraukta; neginčijama, kad tekstą ranka išbraukė ieškovas, po to, kai gavo rašto projektą:

„Gerbiamas Pirmininke,

šiuo raštu pranešu jums apie savo sprendimą nedelsiant atsistatydinti iš Europos Komisijos nario pareigų.

Šį sprendimą priėmiau siekdamas apginti savo paties gerą vardą ir išvengti bet kokios žalos Europos Sąjungai ir Komisijai per ateinančias savaites.

Griežtai nesutinku su visais kaltinimais. Esu įsitikinęs, kad nėra aplinkybių, galinčių patvirtinti, jog esu pažeidęs teisę. Todėl planuoju imtis visų turimų teisinių priemonių savo geram vardui ir interesams nuo šių kaltinimų apsaugoti. Tačiau tam reikės ne tik laiko – be to, turėsiu atsisakyti visų šiuo metu turimų politinių Europos Komisijos nario įsipareigojimų. Jeigu toliau eičiau šias pareigas, negalėčiau savo pozicijos ginti taip aktyviai kaip, mano nuomone, yra būtina. Kartu pripažįstu, kad jeigu vienas iš institucijos narių dalyvautų teisinėje kovoje dėl kaltinimų, susijusių su jo asmeniniu elgesiu, tai neišvengiamai pakenktų šios institucijos įvaizdžiui. Dar svarbiau yra tai, kad jausčiausi negalintis skirti visos energijos savo, kaip Komisijos nario, pareigų vykdymui <...>, jeigu kartu ginčiausi ir nuo minėtų kaltinimų.

Tačiau norėčiau jus patikinti, kad mano sprendimas ginti savo gerą vardą nuo šių kaltinimų niekada netrukdytų man laikytis savo, kaip buvusio Komisijos nario, teisinių įsipareigojimų elgtis sąžiningai ir diskretiškai.“

120 16 val. 50 min. C. Day paskambino J. Darmanin ir pasiūlė surengti ieškovo kabineto darbuotojų susirinkimą, dalyvaujant jai ir J. Laitenberger. Šis susitikimas įvyko 17 val. 30 min.–17 val. 45 min. Berlaymont pastato tryliktame aukšte. Ieškovo kabineto darbuotojai pirmiausia buvo informuoti, kad Komisijos pirmininko pavaduotojas Maroš Ševčovič bus atsakingas už Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinį direktoratą, kol vietoj ieškovo bus paskirtas naujas Komisijos narys.

121 17 val. 11 min. buvo viešai paskelbtas Komisijos pranešimas spaudai apie ieškovo atsistatydinimą. Ieškovas pripažįsta, kad žinojo apie jį.

122 Apie 18 val. ieškovo atstovo spaudai F. Vincent buvo paprašyta susitikti su ieškovu jo biure. Ieškovas paklausė F. Vincent, ar gali būti išplatintas pranešimas spaudai, kuriame jis pareikštų savo nuomonę, atsakydamas į Komisijos pranešimą spaudai. F. Vincent jam atsakė, kad tai neįmanoma, nes jo atsistatydinimas dabar jau yra oficialus ir jis nebegali naudotis Komisijos ryšių paslaugomis. Ieškovas tuo labai pasipiktino. Tuo metu J. Darmanin, kuri iš savo kabineto girdėjo iš šalia esančio kabineto sklindančius susijaudinusių balsus, pamatė, kad ieškovas ginčijasi su F. Vincent. Ji patikino ieškovą, kad pranešimas spaudai jo vardu nebegali būti skelbiamas, nes nuo 17 val. jis nebėra Komisijos narys, ir kad institucijai atstovauja jos pirmininkas, kuris jau paskelbė savo pranešimą.

123 Vėliau vakare ieškovas paskelbė savo pranešimą spaudai. Šiame pranešime nebuvo kalbama apie jo paties atsistatydinimą, tačiau ir nebuvo paneigtas Komisijos pranešimas spaudai. Iš esmės jame tik atmesti visi OLAF kaltinimai.

- 124 Atsižvelgdamas į visas šias išvadas, vertinimus ir svarstymus, Bendrasis Teismas mano, jog yra pakankamai teisiškai įrodyta, kad 2012 m. spalio 16 d. popietę įvykusiame susitikime su Pirmininku J.M. Barroso jo kabinete ieškovas žodžiu pareiškė apie savo atsistatydinimą ir J. Laitenberger ir L. Romero Requena akivaizdoje žodžiu patvirtino šį atsistatydinimą.
- 125 Šią išvadą, kurią daugiausia nulėmė liudytojų parodymai, prireikus patvirtinti ieškovo, jam asmeniškai atvykus į Bendrojo Teismo posėdį, konkrečiai patvirtina:
- 2012 m. spalio 16 d. vakare padarytas Maltos Ministro Pirmininko pareiškimas Maltos parlamentui po telefoninio pokalbio su ieškovu (žr. šio sprendimo 17 punktą);
 - ieškovo interviu, duotas Maltos radijui 2012 m. spalio 16 d. vakare (žr. šio sprendimo 18 punktą), kuriame suinteresuotasis asmuo nusprendė savo pasitraukimą iš Komisijos pristatyti kaip savanoriškai priimtą politinį sprendimą;
 - tai, kad ieškovas nepaneigė 2012 m. spalio 16 d. vakare apie 17 val. Komisijos paskelbto pranešimo spaudai, apie kurį jis žinojo ir kuriame buvo paskelbta apie jo atsistatydinimą;
 - tai, kad ieškovas oficialiai nepareiškė, visų pirma savo paties 2012 m. spalio 16 d. vakare paskelbtame pranešime spaudai, kad ginčija Komisijos pranešime spaudai paskelbtą atsistatydinimą;
 - ribotas pastabų, kurias ieškovas ranka padarė L. Romero Requena jam įteiktame atsistatydinimo rašte, pobūdis (žr. šio sprendimo 119 punktą);
 - 2012 m. spalio 18 d. L. Romero Requena vidaus raštas (žr. šio sprendimo 19 punktą), kuris buvo surašytas prieš ieškovui pirmą kartą ginčijant savo atsistatydinimo faktą ar teisėtumą (žr. šio sprendimo 21 punktą), kitaip tariant, *in tempore non suspecto*.

Dėl teisės

- 126 Iš visų konstatuotų faktinių aplinkybių darytina išvada, kad 2012 m. spalio 16 d. susitikime ieškovas žodžiu pareiškė apie savo atsistatydinimą iš Komisijos nario pareigų ir kad jis po šio susitikimo žodžiu patvirtino šį atsistatydinimą J. Laitenberger ir L. Romero Requena akivaizdoje.
- 127 Atsižvelgdamas į ieškinio pagrindus, Bendrasis Teismas turi teisiškai įvertinti, ar šį atsistatydinimą reikia laikyti savanorišku, ar vis dėlto jis pareikštas tariamai Pirmininko J.M. Barroso reikalavimu pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, ir tuomet šis reikalavimas šioje byloje reikštų aktą, kurį galima ginčyti.
- 128 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ESS 17 straipsnio 6 dalyje nei Komisijos Pirmininko reikalavimui, nei po to pareikštinam atsistatydinimui nėra nustatyta jokie konkretaus formos, ypač rašytinės, reikalavimo. Be to, neatrodo, kad tokio formalumo reikalaujama pagal bendrąjį teisinio saugumo principą, nes pareiga įrodyti atsistatydinimą bet kuriuo atveju tenka šaliai, kuri juo remiasi (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2001 m. vasario 23 d. Sprendimo *De Nicola / EIB*, T-7/98, T-208/98 ir T-109/99, Rink. VT, EU:T:2001:69, 287 ir 290 punktus). Be to, tas pats taikoma ir tuo atveju, jeigu Komisijos narys atsistatydina savanoriškai.
- 129 Todėl iš karto reikia atmesti ieškinio pagrindą dėl panaikinimo, siejamą su minėtos nuostatos ir minėto bendrojo teisės principo pažeidimu, nes ieškovas nepareiškė apie atsistatydinimą raštu.

- 130 Vis dėlto ieškovas iš esmės teigia, kad, aiškiai pareikšdamas apie savo ketinimą pasinaudoti pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį turimais įgaliojimais reikalauti, kad jis atsistatydintų, Pirmininkas J.M. Barroso priėmė žodinį sprendimą, t. y. aktą, kurį galima ginčyti, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, nes jis sukelia privalomų teisinių padarinių, darančių įtaką ieškovo interesams ir žymiai keičiančių jo teisinę padėtį.
- 131 Konkrečiau, ieškovo teigimu, aplinkybė, kad Pirmininkas J.M. Barroso paragino jį atsistatydinti, atkreipdamas jo dėmesį į tai, jog jam būtų garbingiau atsistatydinti laisva valia nei sulaukus tokio reikalavimo, *de facto ir de jure* buvo Komisijos pirmininko įgaliojimų pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį reikalauti Komisijos nario atsistatydinimo išraiška. „Raginimas“ ieškovui „atsistatydinti savanoriškai“ ir J.M. Barroso „grasinimas to pareikalauti“, jeigu jis neatsistatydintų, iš tikrųjų yra vienas ir tas pats aktas, pateiktas dviem skirtingais būdais ir suformuluotas skirtingais žodžiais.
- 132 Siekiant įvertinti, ar Pirmininko J.M. Barroso per 2012 m. spalio 16 d. susitikimą faktiškai išsakyti žodžiai, kaip teigia ieškovas, buvo žodinis „reikalavimas“ atsistatydinti iš pareigų, kaip tai suprantama pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, reikia atsizvelgti, pirma, į nagrinėjamų pareigų pobūdį ir esmę ir, antra, nagrinėjamos nuostatos genezę ir *ratio legis*.
- 133 Pirma, kalbant apie nagrinėjamų pareigų pobūdį, pasakytina, kad tai yra iš esmės politinio pobūdžio įgaliojimai (konkrečiai žr. ESS 17 straipsnio 1, 3 ir 8 dalis), kuriuos Europos Vadovų Taryba suteikia suinteresuotajam asmeniui bendru sutarimu su Komisijos pirmininku, patvirtinus Parlamentui (žr. ESS 17 straipsnio 7 dalį). Kalbant apie šių pareigų esmę, kuri yra apibrėžta ESS 17 straipsnio 1 dalyje, pasakytina, kad ji iš principo apima koordinavimo, vykdomąsias, valdymo ir kontrolės funkcijas, įgyvendinant Sąjungos politikos kryptis pagal Sutartis jos kompetencijai priskirtose srityse.
- 134 Tiek, kiek Komisiją, kaip ji pati save apibūdina, galima laikyti pagrindiniu Sąjungos, kaip naujos tarptautinės teisės teisinės sistemos „vykdomuoju organu“ (kaip tai suprantama pagal 1963 m. vasario 5 d. Sprendimą *van Gend & Loos*, 26/62, Rink. p., EU:C:1963:1), jos nariai kolegialiai taip pat atlieka funkcijas, kurios pagal klasikinę valdžių padalijimo teoriją priskiriamos vykdomajai valdžiai.
- 135 Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad pagal valstybėms narėms bendras konstitucines tradicijas asmenis, kuriems šias funkcijas suteikė nacionalinės vyriausybės, paprastai iš pareigų gali savo nuožiūra atšaukti vykdomosios valdžios vadovas arba jį paskyrusi institucija. Šiuo klausimu reikia priminti šio sprendimo 104 punkte nurodytus paties ieškovo asmeniškai dalyvaujant posėdyje padarytus pareiškimus dėl Maltoje įprastos politinės praktikos.
- 136 Antra, kalbant apie ESS 17 straipsnio 6 dalies genezę ir *ratio legis*, reikia priminti, kad, be įprasto pakeitimo ar mirties atvejų, Sutartyse nuo pat pradžių nebuvo numatyta jokios kitos Komisijos nario atsistatydinimo galimybės, išskyrus savanorišką atsistatydinimą (EB 215 straipsnis) arba kai jį priverstinai atstatydina Teisingumo Teismas, ypač esant sunkiam nusižengimui (EB 216 straipsnis).
- 137 Be šių ypatingų aplinkybių, dėl kurių Teisingumo Teismas gali pradėti atstatydinimo procedūrą, Komisija, kaip kolegiali institucija, ar jos pirmininkas, veikiantis kaip vadovas, neturėjo jokios kitos galimybės priversti vieną iš savo narių atsistatydinti, kai atrodė, kad to reikia siekiant šios institucijos interesų dėl to meto politinio konteksto ar aplinkybių.
- 138 Kaip pažymėta šio sprendimo 135 punkte, tokia padėtis neatitiko politinės praktikos, kuri buvo tradiciškai susiklosčiusi nacionalinėse vyriausybėse.
- 139 Kaip Komisija pabrėžė šioje byloje, dėl tokios padėties 1999 m. kovo 15 d. teko atsistatydinti visai Jacques Santer vadovaujamai Komisijai, kai du jos nariai atsiskė atsistatydinti kilus grėsmei, kad Parlamentas pasiūlys pareikšti nepasitikėjimą Komisija, kaip kolegialia institucija.

- 140 Siekiant neleisti pasikartoti tokiems kolektyvinio atsistatydinimo atvejams, kurie gali pakenkti tinkamam Bendrijos institucijų veikimui arba joms suteiktam politiniam pasitikėjimui, 2001 m. vasario 26 d. pasirašytos Nicos sutarties autoriai suteikė Komisijos pirmininkui įgaliojimus savo nuožiūra reikalauti Komisijos nario atsistatydinimo, jeigu tam pritaria dauguma Komisijos narių. Todėl po Nicos sutarties redakcijos EB 217 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad „Komisijos narys atsistatydina, jei, gavęs kolegijos pritarimą, to reikalauja pirmininkas“.
- 141 2007 m. gruodžio 13 d. pasirašytos Lisabonos sutarties autoriai sustiprino šią Komisijos pirmininko prerogatyvą, suteikdami jam teisę savo nuožiūra reikalauti Komisijos nario atsistatydinimo pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, nesant reikalo tam gauti išankstinį Komisijos narių daugumos pritarimą.
- 142 Kaip rodo šios nuostatos genezė ir *ratio legis*, joje konkrečiai numatytas galimas atvejis, kai Komisijos narys atsisako atsistatydinti savo noru ir savo iniciatyva, o Komisijos pirmininkas yra praradęs pasitikėjimą juo ir mano, kad šiam nariui toliau einant pareigas būtų pakenkta institucijos reputacijai ir net jos politiniam išlikimui.
- 143 Šioje byloje Pirmininko J. M. Barroso pozicija dar iki 2012 m. spalio 16 d. susitikimo leisti ieškovui pasirinkti: ar savanoriškas atsistatydinimas, ar „išprovokuotas“ atsistatydinimas, pateikus reikalavimą pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, yra šios genezės tąsa ir visiškai atitinka minėtą *ratio legis*. Ši pozicija konkrečiai išreiškta parengus du pranešimo spaudai projektus, numatant juose ir vieną, ir kitą galimybę (žr. šio sprendimo 92 punktą).
- 144 Be to, iš Bendrojo Teismo atlikto faktinių aplinkybių tyrimo matyti, kad 2012 m. spalio 16 d. susitikimo ankstyvajame etape Pirmininkas J. M. Barroso, atsižvelgdamas į tai, kad ieškovas, reaguodamas į OLAF išvadą, nepateikė išsamių ir pakankamų paaiškinimų, nusprendė, kad ieškovas turi palikti Komisiją, ir kad jis buvo pasiryžęs prireikus pasinaudoti šiuo tikslu jam pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį suteiktais įgaliojimais reikalauti ieškovo atsistatydinimo. Kartu Pirmininkas J. M. Barroso, atsižvelgdamas į paties ieškovo interesus, vis dar norėjo padaryti jam, jo manymu, „politinę paslaugą“, suteikdamas ieškovui galimybę atsistatydinti savanoriškai, ir oficialiai nereikalauti pasitraukti pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį.
- 145 Taigi Pirmininkas J. M. Barroso pasiūlė ieškovui atsistatydinti savanoriškai, kartu leisdamas aiškiai suprasti, kad jeigu ieškovas to nepadarys, jis pareikalavus jo atsistatydinimo pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį. Apklausiamas kaip liudytojas, Pirmininkas J. M. Barroso patvirtino, kad jeigu ieškovas nebūtų atsistatydinęs savanoriškai, jis „tikrai“ būtų pareikalavęs, kad ieškovas atsistatydintų pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį. Be to, suinteresuotajam asmeniui paliktą pasirinkimą jis subjektyviai suprato taip: „esu įgaliotas jus atleisti, tačiau galite atsistatydinti pats.“
- 146 Šiomis aplinkybėmis to, kad Pirmininkas J. M. Barroso, matydamas ieškovo nenorą ir dvejones, vis aktyviau tvirtino, kad būtų gerbingiau, jeigu ieškovas atsistatydintų savanoriškai, o ne būtų paprašytas tai padaryti, nepakanka tariamo ginčijamo sprendimo buvimui įrodyti. Iš tiesų, kol reikalavimas atsistatydinti pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį nėra aiškiai suformuluotas, Pirmininko J. M. Barroso pasiūlymas, kad ir kaip primygtinai jis būtų reiškiamas, nereiškė tokio reikalavimo, kuris būtų galėjęs paveikti ieškovo interesus, žymiai pakeičiančio jo teisinę padėtį.
- 147 Dėl ieškovo argumento, kad Pirmininkas J. M. Barroso darė jam „spaudimą“ ir kad, darydamas šį „spaudimą“, jis įgyvendino savo įgaliojimus pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, Bendrasis Teismas mano, kad jis yra nepagrįstas, nes paprastos užuominos apie galimybę pasinaudoti įgaliojimais negalima prilyginti faktiniam šių įgaliojimų įgyvendinimui. Šiuo klausimu Komisija pagrįstai atkreipia dėmesį į tai, kad ieškovui pasiūlytos dvi galimybės labai nesiskyrė atsižvelgiant į galutinį rezultatą, tačiau buvo labai didelis skirtumas politiniu ir ypač teisiniu požiūriu tarp sąmoningo ir vienašališko sprendimo atsistatydinti ir atsistatydinimo pareikalavus pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį, kuris labiau panėšėtų į atleidimą iš pareigų. Taigi, turėdamas tokią alternatyvą, ieškovas nusprendė bent iš pradžių pasinaudoti jam pasiūlyta galimybe atsistatydinti savanoriškai, nes jam tai buvo naudinga, kad jis viešai nebūtų laikomas priverstu tai padaryti pareikalavus Pirmininkui J. M. Barroso.

- 148 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas nelaiko įtikinamu ieškovo teiginio, kad jis nesuvokė abiejų jam pasiūlytų alternatyvų skirtumo. Atvirksčiai, ieškovui, kaip patyrusiam politikui, turėjo būti aišku, kad tarp savanoriško atsistatydinimo ir priverstinio atsistatydinimo pagal oficialią ir privalomą procedūrą yra didelis skirtumas.
- 149 Pirmiau pateiktus faktinius ir teisinius vertinimus patvirtina ieškovo rašytinės pastabos atsistatydinimo rašto projekte, kurį jam asmeniškai po 2012 m. spalio 16 d. susitikimo įteikė L. Romero Requena, tačiau kurio jis nepasirašė (žr. šio sprendimo 119 punktą). Šiuo klausimu Bendrasis Teismas mano, kad ieškovas, asmeniškai dalyvaudamas Bendrojo Teismo posėdyje, neįtikinamai teigė, kad nepasirašė minėto atsistatydinimo rašto projekto, nes tai būtų reiškę jo savanorišką atsistatydinimą. Iš tiesų ieškovo ranka tame projekte padaryti išbraukimai susiję ne su pačiu jo atsistatydinimo faktu ar su atsistatydinimo savanoriškumo pabrėžimu, bet su šiomis aplinkybėmis mažiau svarbiomis detalėmis. Bendrojo Teismo nuomone, yra pagrįsta daryti prielaidą, kad, jeigu nesupratimas būtų buvęs esmingesnis ir būtų buvęs susijęs su pačiu atsistatydinimo faktu ar jo esminėmis sąlygomis, ieškovas nebūtų atlikęs tik nereikšmingų šio projekto pataisų ranka, o būtų jį tiesiog atmetęs, atsisakydamas ką nors jame žymėti, arba būtų išbraukęs esminius šio projekto teiginius.
- 150 Šiuos vertinimus taip pat patvirtina Maltos Ministro Pirmininko S. Gonzi pareiškimas Maltos parlamentui 2012 m. spalio 16 d., įvykus jo ir ieškovo telefoniniam pokalbiui (žr. šio sprendimo 17 punktą).
- 151 Galiausiai šiuos vertinimus patvirtina ir ieškovo teiginiai per interviu Maltos radijui, duotam 2012 m. spalio 16 d. vakare (žr. šio sprendimo 18 punktą). Bendrasis Teismas konkrečiai pažymi, kad ieškovas atsisakė aiškiai atsakyti žurnalistui, kai jis paklausė, ar Pirmininkas J.M. Barroso neprivertė jo atsistatydinti.
- 152 Iš visų pateiktų svarstymų matyti, kad ieškovas savanoriškai pareiškė apie savo atsistatydinimą ir kad Pirmininkas J.M. Barroso nepareikalavo, kad jis tai padarytų, kaip tai suprantama pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį.
- 153 Kadangi šio reikalavimo kaip akto, kurį siekiama ginčyti šiuo prašymu dėl panaikinimo, buvimas nebuvo įrodytas, jį reikia atmesti kaip nepriimtina, remiantis šio sprendimo 67 punkte nurodyta teismų praktika.
- 154 Ieškovas vis dėlto subsidiariai teigia, kad jeigu būtų konstatuotas jo atsistatydinimas, taip pat reikėtų pripažinti, kad jis atsistatydino bijodamas būti atleistas, taigi jam buvo daromas nepakeliamas spaudimas, ir tai leidžia daryti išvadą, kad jo sutikimas buvo niekinis. Iš tiesų per 2012 m. spalio 16 d. susitikimą Pirmininkas J.M. Barroso ir toliau primygtinai tvirtino, kad turi teisę atleisti ieškovą, ir ne kartą ištarė žodžius „atleidimas“ arba „atšaukimas“ (anglų k. „dismissal“). Iš tikrųjų ieškovas neturėjo jokio kito pasirinkimo kaip tik paklusti Pirmininko J.M. Barroso nurodymui. Dėl tokio niekinio sutikimo jo atsistatydinimas yra negaliojantis.
- 155 Šiais argumentais iš principo negalima remtis šiame ieškinyje dėl panaikinimo, nes jis nėra nukreiptas nei prieš paties ieškovo sprendimą atsistatydinti, kurio, be to, negalima priskirti Komisijai, nei prieš jokią kitą Komisijos aktą, kurį būtų galima laikyti turinčiu neigiamą poveikį ieškovui.
- 156 Bet kuriuo atveju net jei ieškovas galėtų šiuo ieškiniu ginčyti savo atsistatydinimo teisėtumą remdamasis tuo, kad jo sutikimas buvo niekinis, Bendrasis Teismas mano, kad toks sutikimo trūkumas neįrodytas.

- 157 Šiomis aplinkybėmis ir kalbant apie iš esmės politinio pobūdžio įgaliojimų nutrukimą, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 133 punkte, Komisija pagrįstai teigė, kad tvirto noro prireikus pasinaudoti įgaliojimais reikalauti Komisijos nario atsistatydinimo, kurie yra suteikti Komisijos pirmininkui ES sutartimi, išreiškimo negalima laikyti neteisėtu spaudimu, kuris paveiktų suinteresuotojo asmens atsistatydinimo galiojimą ar savanorišką pobūdį.
- 158 Be to, turėdamas ilgametę politinę patirtį vyriausybinio lygmeniu, per susitikimą, kuris truko maždaug 1,5 valandos, ieškovas galėjo laisvai nesutikti su Pirmininko J. M. Barroso siūlymu ir paraginti, kad jis pateiktų oficialų reikalavimą pagal ESS 17 straipsnio 6 dalį. Ieškovas galėjo bet kada nevaržomas išeiti iš susitikimo arba prašyti, kad jame dalyvautų vienas ar keli jo kabineto nariai.
- 159 Iš pateiktų svarstymų darytina išvada, kad šį prašymą dėl panaikinimo reikia atmesti.

Dėl prašymo atlyginti žalą

- 160 Siekdamas pagrįsti savo prašymą atlyginti žalą, ieškovas tvirtina, kad pažeidimai, nurodyti prašyme dėl panaikinimo, sudaro pakankamai akivaizdų teisės normos, kuria privatiems asmenims yra suteikiamos teisės, pažeidimą.
- 161 Tačiau kadangi šiame sprendime Bendrasis Teismas jau pripažino, kad Komisijos veiksmai, kuriais ji buvo kaltinama minėtame prašyme dėl panaikinimo, nebuvo įrodyti, Komisijai šiuo klausimu negalima inkriminuoti jokio neteisėto veiksmo ar juo labiau jokio pakankamai akivaizdaus teisės normos pažeidimo.
- 162 Kalbant apie tariamą sutikimo trūkumą, kuris buvo nurodytas subsidiariai, pateikiant prašymą dėl panaikinimo (žr. šio sprendimo 154 punktą), Bendrasis Teismas jau pripažino, kad jis nebuvo įrodytas.
- 163 Iš to, kas nurodyta, darytina išvada, kad kaltinimai dėl neteisėto Komisijos ar jos pirmininko elgesio nebuvo pakankamai teisiškai įrodyti.
- 164 Todėl prašymą atlyginti žalą reikia atmesti kaip nepagrįstą, taigi reikia atmesti ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 165 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas bylą pralaimėjo, reikia jam nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Komisija.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš John Dalli bylinėjimosi išlaidas.**

Jaeger

Papasavvas

Forwood

Labucka

Bieliūnas

Paskelbta 2015 m. gegužēs 12 d. viešame posēdyje Liuksemburge.

Parašai